

Ціна 10 коп.

Анатолій Василенко

Карикатури

Анатолій Василенко

Карикатури

Відсканував
і опрацював
Анатолій МИКОЛАЄНКО
(barsikot)

БИБЛИОТЕКА «ПЕРЦА» № 287
Анатолій Петрович Василенко
КАРИКАТУРЫ
(На українском языке)
Издательство «Радянська Україна»

Редактор Ф. М а к і в ч у к.

Здано до набору 17. 07. 84. Підписано до друку 24. 08. 84. БФ 09470.
70×108/32. Папір газетний. Гарнітура літературна. Високий друк.
2,8 умовн. друк. арк., 2,8 умовн. фарб.-відб., 2,28 обл.-вид. арк.
Тираж 104 000 прим. Зам. 04752. Ціна 10 коп.

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна»,
252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Адрес редакции: 252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Ордена Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна»,
252047, Киев-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Автошарж.

СЛОВО ПРО МАЙСТРА

Всі ми його любимо за блискучий талант, за неймовірну працьовитість і всі ми досі зємо його просто — Толею, хоч він уже дід, з гарною, посипаною сріблом борідкою. Але підкреслюю — дід дуже ранній. Не знаю, як він умудрився у свої сорок шість років мати дворічну внучку Катю, але проти факту, як кажуть, не попреш.

Наш Толя, тобто Анатолій Петрович Василенко, заслужений художник України, народився 7 листопада 1938 року в селі Нижня Ланна Карлівського району Полтавської області. По закінченні середньої школи вступив у Миргородське училище прикладного мистецтва, де й прорізався, при тому неабияк, його хист до веселих картинок, до карикатури. І вже тоді викладачі училища казали йому: «Не знаємо, Толю, як у тебе піде діло з прикладним мистецтвом, але по всьому видно, що дорога тобі стелиться у «Перець». І ви знаєте, ніби у воду дивилися. От уже двадцять чотири роки його малюнки не сходять з перчанських сторінок.

Карикатури Василенка завжди самобутні, дотепні, завжди зроблені на високому художньому рівні. Вони влучають в саму серцевину обраної мішені. Вони бувають добродушно веселими, навіть добрими, але бувають сердитими, злими і навіть убивчими, коли об'єктами його сатиричних атак стають такі огидні типи, як бюрократи, розкрадачі народного добра, хабарники, дармоїди, п'яниці, оқозамилувачі і їм подібні «мазурики».

Анатолій Василенко є неперевершеним поки що в нас на Україні майстром гумору для дітей і про дітей. Його малюнки-оповідки, що вміщуються у «Перченьті», в журналі «Малютко» щиро полюбилися юним читачам не лише в нас на Україні, але й далеко за її межами. Про це красномовно свідчать численні листи, що їх так часто шлють школярі своєму улюбленому художникові.

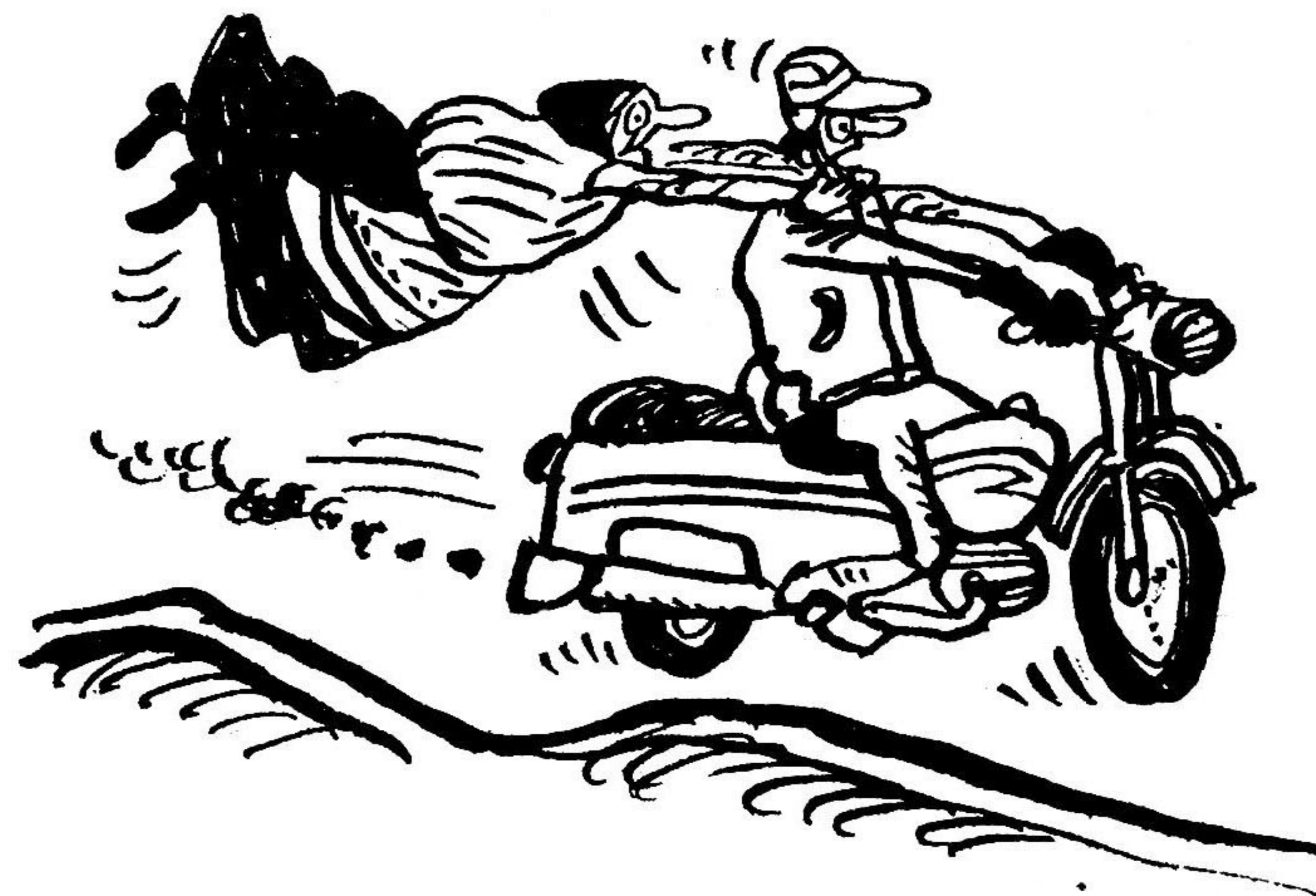
Від себе додаю — по праву заслуженому. Художникові з великої літери!

Ф. МАКІВЧУК.

САТИРА ГУМОР

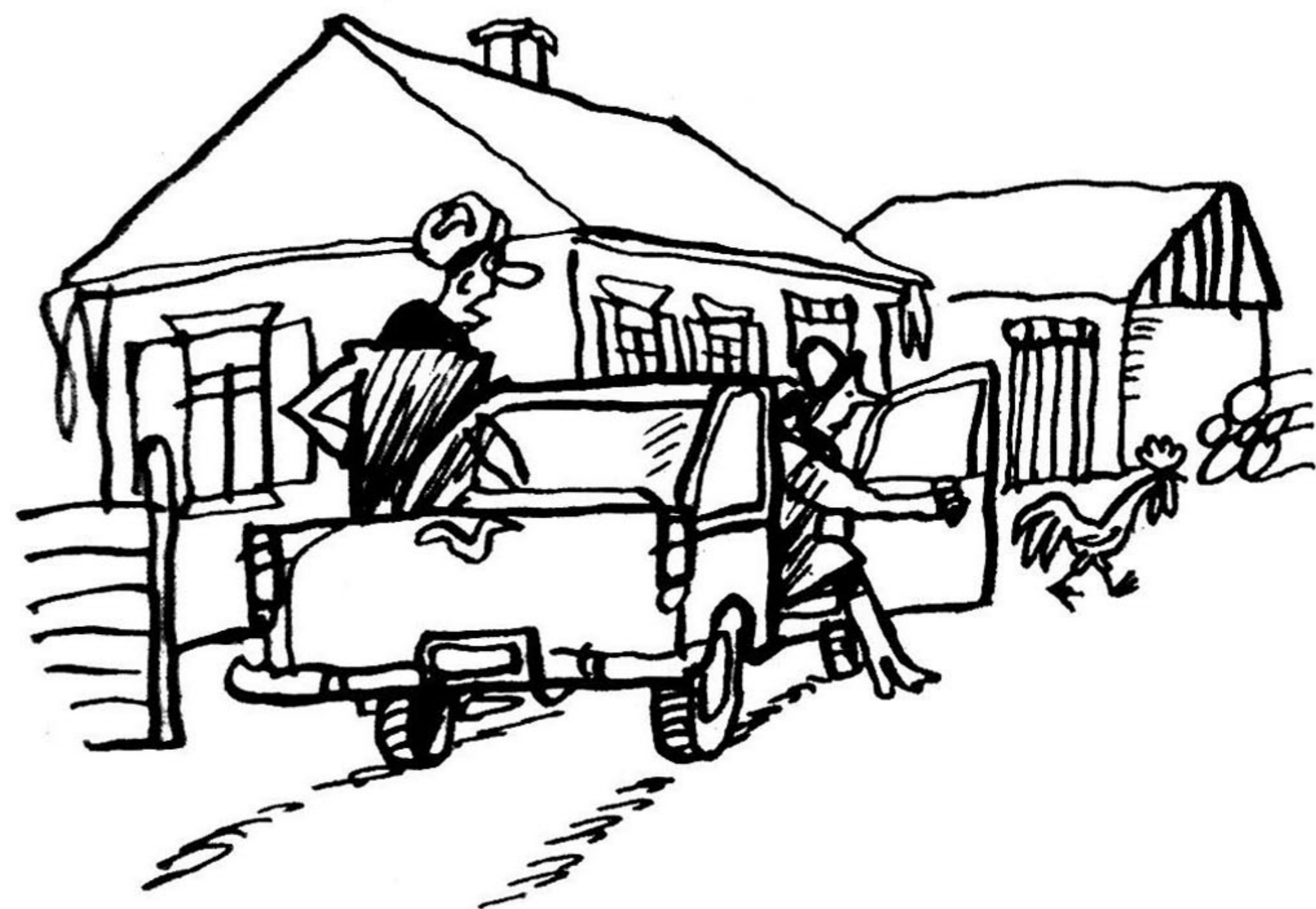

— Ой, пустіть, бабусю, бо задавите!

— Написано — борщ з м'ясом. А де ж м'ясо?
— Гришо! Покажи товаришу м'ясо!

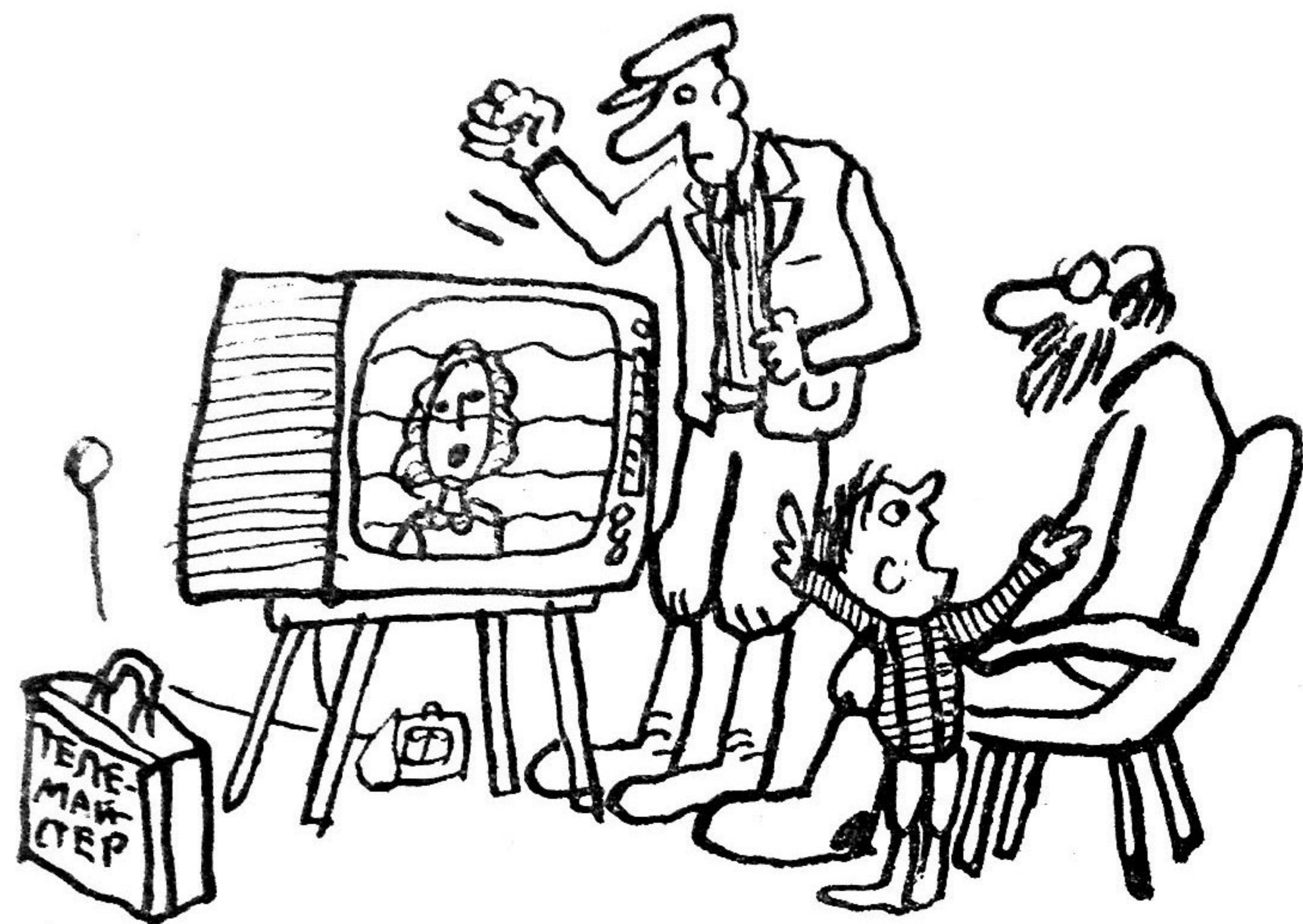

— Бачу, братан уже побував тут раніше за нас: щось гусей не видно...

— Повезло тобі, Петре:
у тебе і вухо, і горло, і нісі!

— Тримайся, Миколо, ми з тобою!

— Діду! А за що отой дядя нашу тьотю б'є?

— При такій комплекції корисно було б спортом вам зайнятися.

— Та ні. Тут щось інше треба, бо спортом я вже п'ять років як займаюся. Я відповідаю за фізкультурно-масову роботу.

— Дивлюсь на хату своєї матусі й душа радіє: ну чисто тобі музей просто неба!

— А ви б щомісяця хоч десятку на збереження цього «музею», сторожеві його, матусі своїй, вислали...

СУЧАСНІ ДІДИ

— Щось ломить спину...
Буде, мабуть, вітер
помірний до сильного,
15—20 метрів на секунду...
Без опадів...
Температура вдень від
0° до -3°...

— Еге ж, еге ж.
Тільки, якщо не буде
антициклону.

— Федоре! Як добіжиш додому —
вернеш мені Рябка!

— Ура! Почув! Нарешті почув!
Двадцять років нічого не чув,
а таки ж почув!

— Тепер ти зрозумів, чому я йому сказав, що то не білі гриби, а мухомори?

— Тату, а тепер до машини руками торкатися можна?

— Зате мій півень твоєму півневі дасть!

— О твій, Мотре, не витримував!

Відпусти. Зроблю все,
що тільки побажеш!..

— Зроби так, рибко, щоб у сусіда клювати перестало!

— Від вас горілкою тхне!
— Тц-с-с! Жінка на кузові, почує!

— Слухати тобі ще рано, а от дивитися вже можна.

— Таку дівку прогавив! Я в твої роки, бувало, тільки свисну — і дівка моя!
— Ой, не свистіть, діду!

— Чого це ви такі сумні та невеселі, такі тверезі сидите?

— Якби ж знати, що не одружений, що заробляє добре, що непитущий, то можна було б витягти для своєї дочки чоловіка...

— Тобі що, своїх мало?!

— Попалася па-
решті! Це вона! Вона
на тім тижні в мене
зірвалася! По морді
впізнав.

— О, Петро йде! Ховай пляшку! Та з ним і Мико-
ла суне! Ховай і закуску!

— І доки ти, паразит нічний, з мене
кров литимеш?!

— Діду! Скільки
ж це вам уже років?
— Не знаю. А
знаю, що ось уже ро-
ків з 60 мене тільки
про це й питають.

— Прийшла послухати, як судка кричатиме.

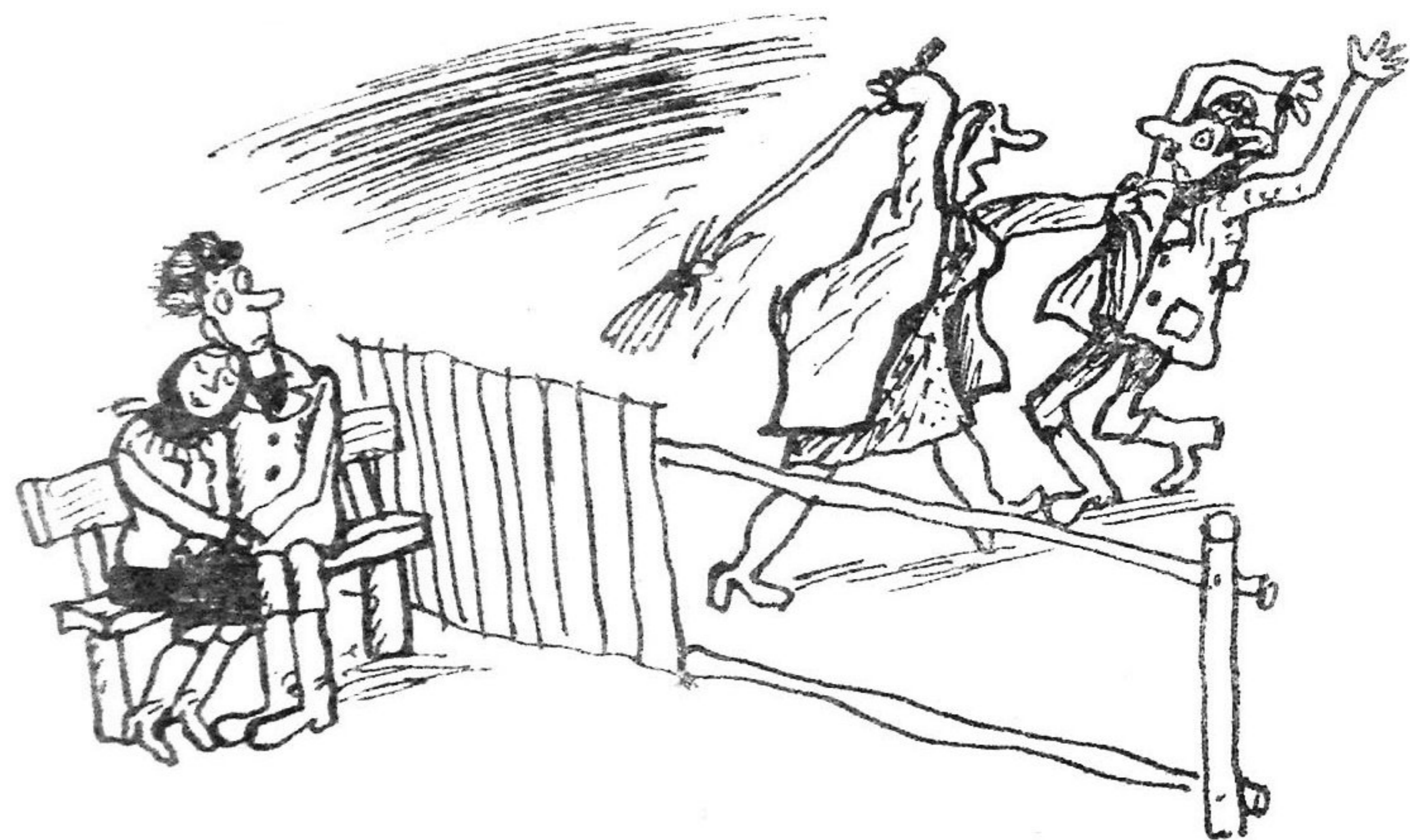
— Ось таку був упіймав! Рибінспектор не дасть збрехати.

— Діду! Он дядя повісився.

— Доки пішки ходив, так і до села було недалеко...

— Скажи, Васильку, а ми скоро поберемося?

— Запам'ятайте: ота жінка пройде, так я за вами!

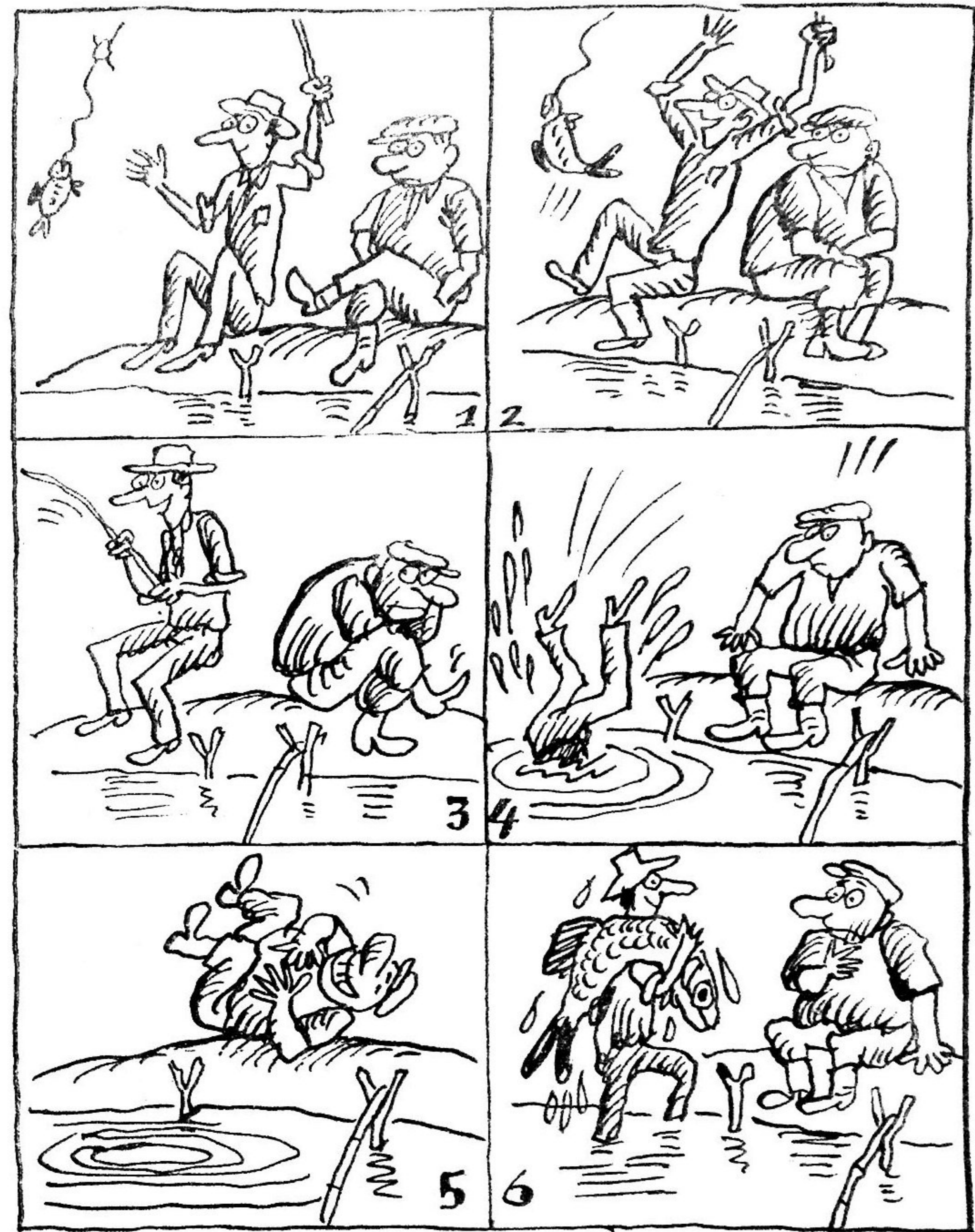
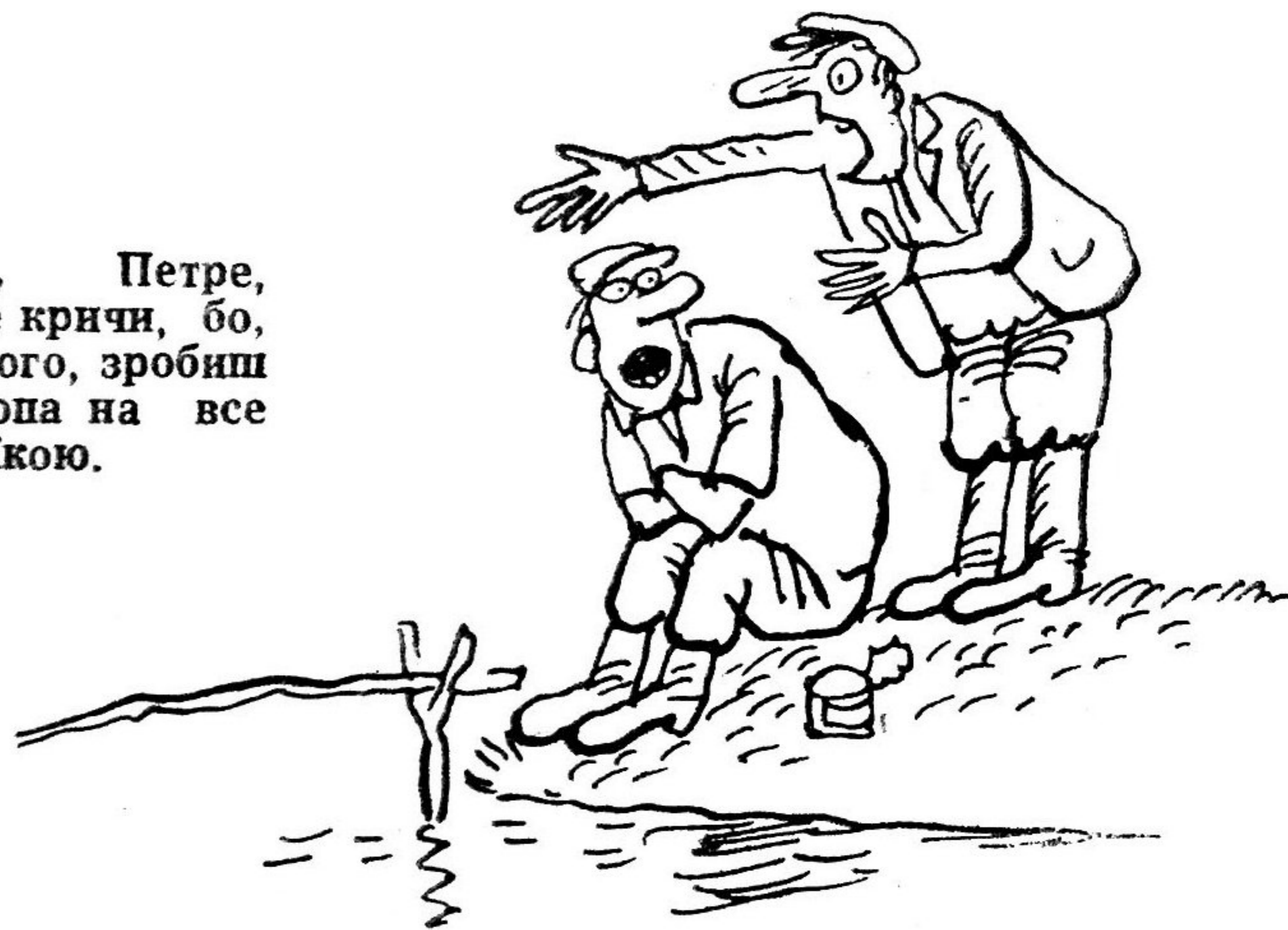

Без слів.

— Значить так: у першому таймі в атаку сходять Петро з Семеном, у другому — Микола піде.

— Іди, Петре, звідси, не кричи, бо, чого доброго, зробиш мого коропа на все життя заїкою.

Настирний.

— Низько вони
гніздо звили. Це ж
кожен дурень зможе
в нього заглянути.

— І нащо тобі, сусіде, ці дикі качки: у тебе
ж птиці повен двір.
— Так то ж на продаж...

Без слів.

— Ти чого так довго
не приходив? Он уже
Іван був, сватався.

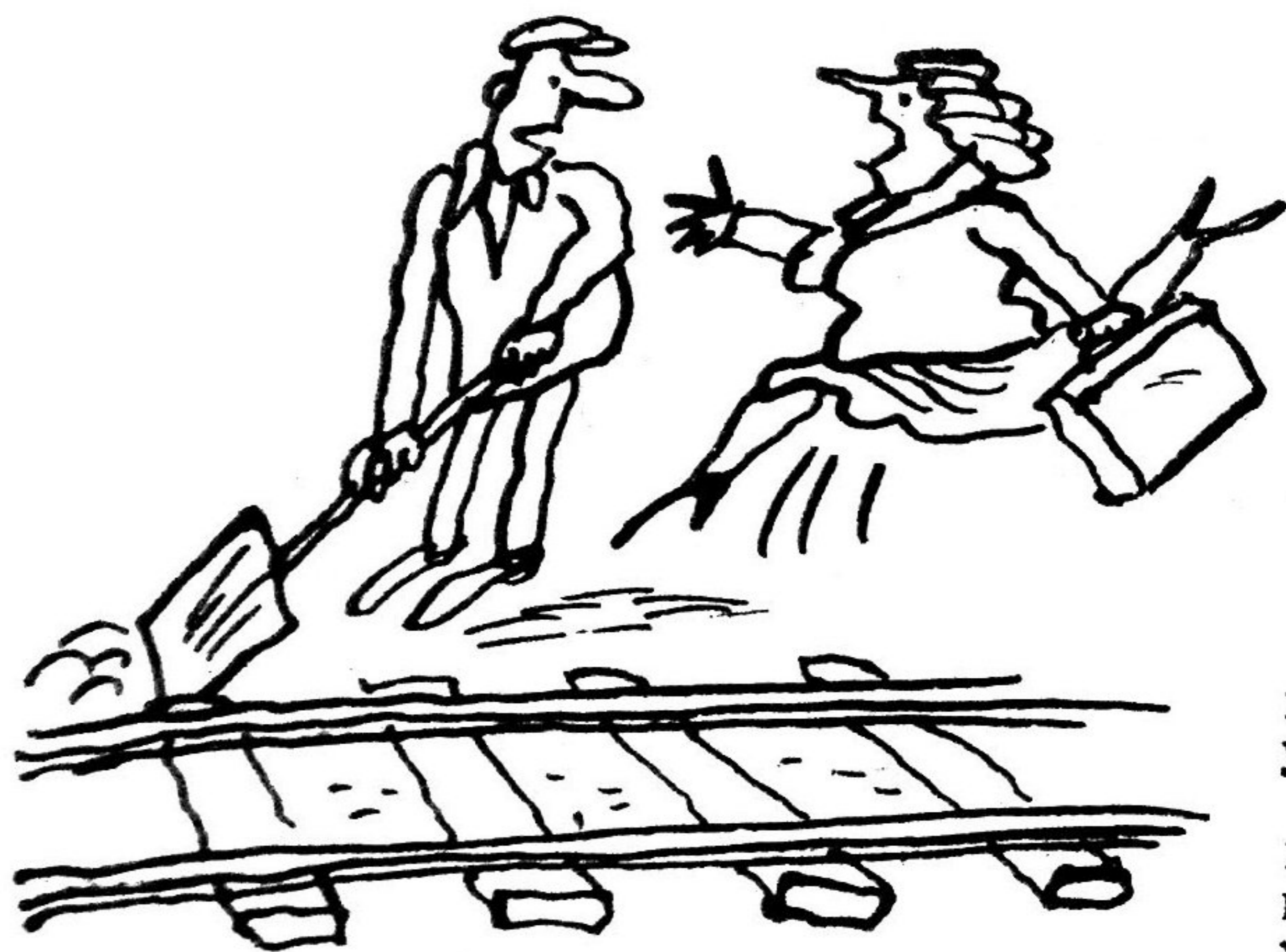

— О, це такий собака, що пальця в рот йому не клади! Бачиш, у мене вже одного немає.

— Мій чоловік мені нову хустку купив.

— А мій — чобітки закордонні.

— Ет! От у мене чоловік! Учора з міста аж два кіла дріжджів привіз!

— Ой, не встигла! Поїзд уже пішов!

— А нащо вам поїзд? У вас теж гарний хід.

— І чого б ото я, діду, допізна сидів? Коли ви парубкували, то я ж вам не заважав?!

— Вам, дорогий, пити не можна.
— Це я й від жінки щодня чую. А ви, лікарю, щось краще скажіть!

Теж жінка.

Який татко, таке й дитятко.

НЕВІСТКА В ДОМІ

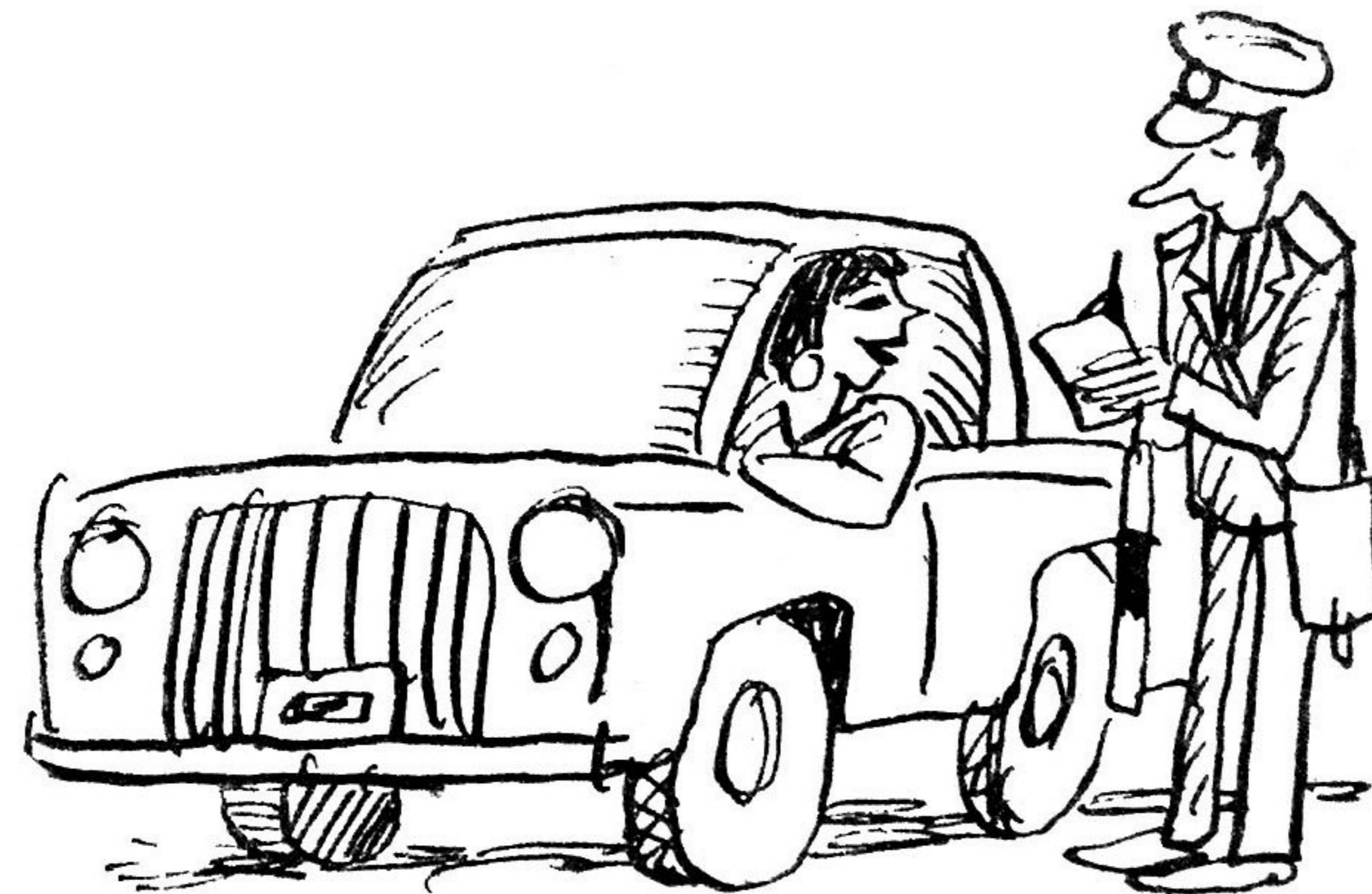
— Бачили?! Ота-
ке ви зі мною,
як оце я з кочер-
гою, робити не бу-
дете!

— Почнемо сваритися?
— Почекаємо. Ще мало людей зійшлося.

— Ну й дорога! Таки занесло нас в кювет!
— Якби ти не пив отих ста грамів, то й дорога була б
кращою...

— І що ви, то-
варишу міліціо-
нер, все штрафус-
те мене. Якщо ви
до мене такі не-
байдужі, то заси-
льте сватів.

— Так у мене ж день народження!

— Що ти все мовчиш та від колодязя мене проводиш? Тебе люди вже водопровідником прозвали...

— Ви тут купаєтесь. То чи не бачили шофера з розбитої машини?

— Я не купаюся... Це я аж сюди залетів...

— Спочатку Семена на лід пустимо. Не провалиться — значить, і нам скоро можна.

— Колись молодію я по Миколі з розуму сходила.
— Добре, що заміж за нього не пішла, а то б зараз зійшла...

— Чого пес худий? Їсть погано.
— Хворий?
— Та ні. То я його так годую.

— Ну й мати в тебе!
Не дай господи стати їй моєю тещею!

У часи матріархату.

— Петре Семеновичу! Перемога! Тепер ми вже вилізли з відстаючих! У сусідів становище ще гірше нашого!

Без слів.

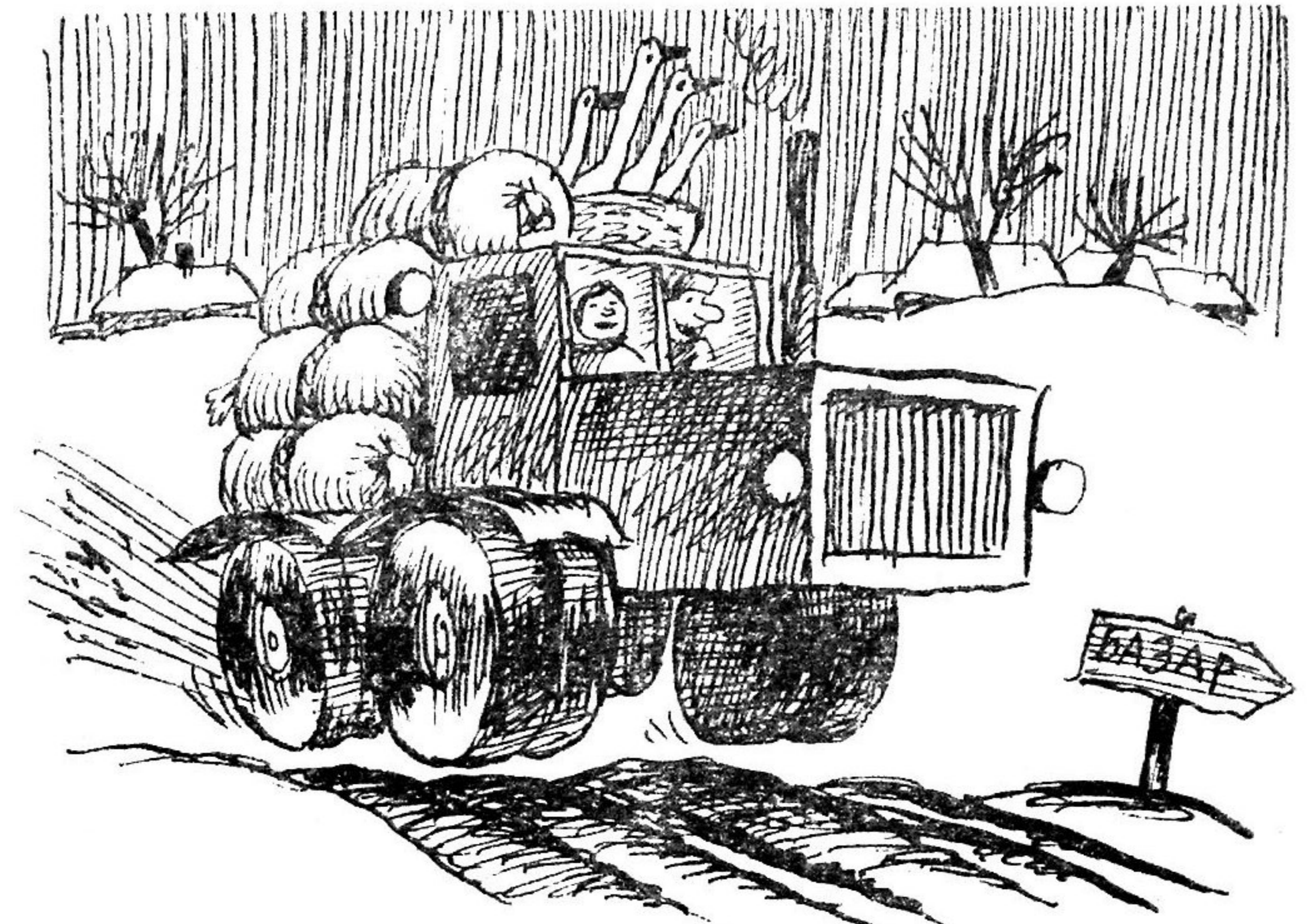

— З усього, що ви продемонстрували, найкраще вмієте зупинятись.

ПОСТІЙНИЙ ПАЦІЄНТ У ВИТВЕРЕЗНИКУ

— А це що за потвора на моєму ліжку розглялася?

— Хіба ж на «Жигулі» отак накладеш?!

— Ти диви, тут правду написали!

— Гей, роззяво! Цукор сиплется!

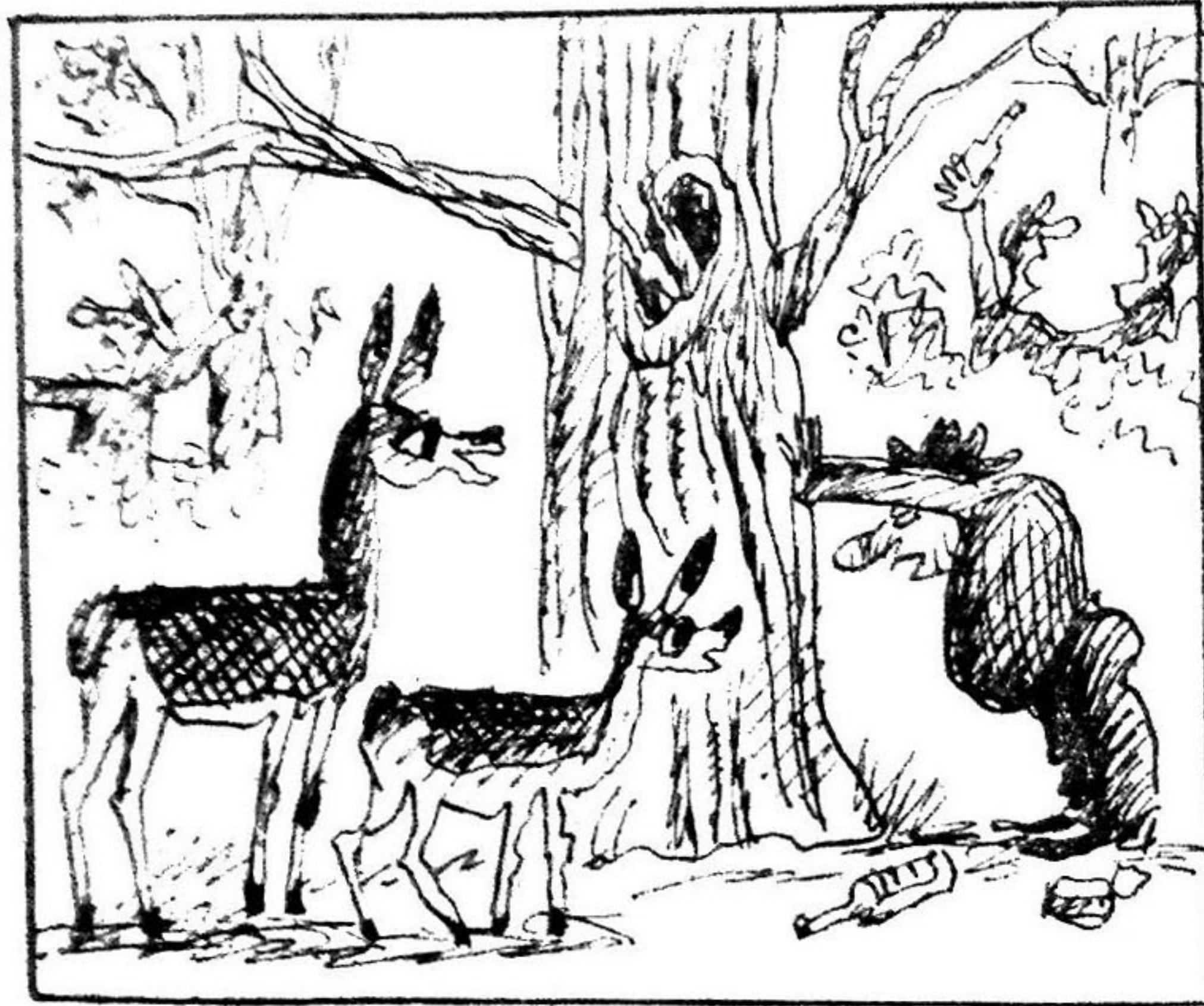

— Ну, думала, з'їсть, а він лише дублянку з мене здер!

— Ще до вчорашнього дня, коли Семенюту призначили директором універмагу, в нього не було жодного знайомого в місті.

— Бачиш, цар
природи хоче дуба
повалити.

— А наше радіо,
бабусю, таке старе,
як і ви. Шамкотить,
шамкотить, а що —
не розбереш.

— Колобок не потрібен? Імпортний!

— А в нас весілля було веселіше, ніж у вас...

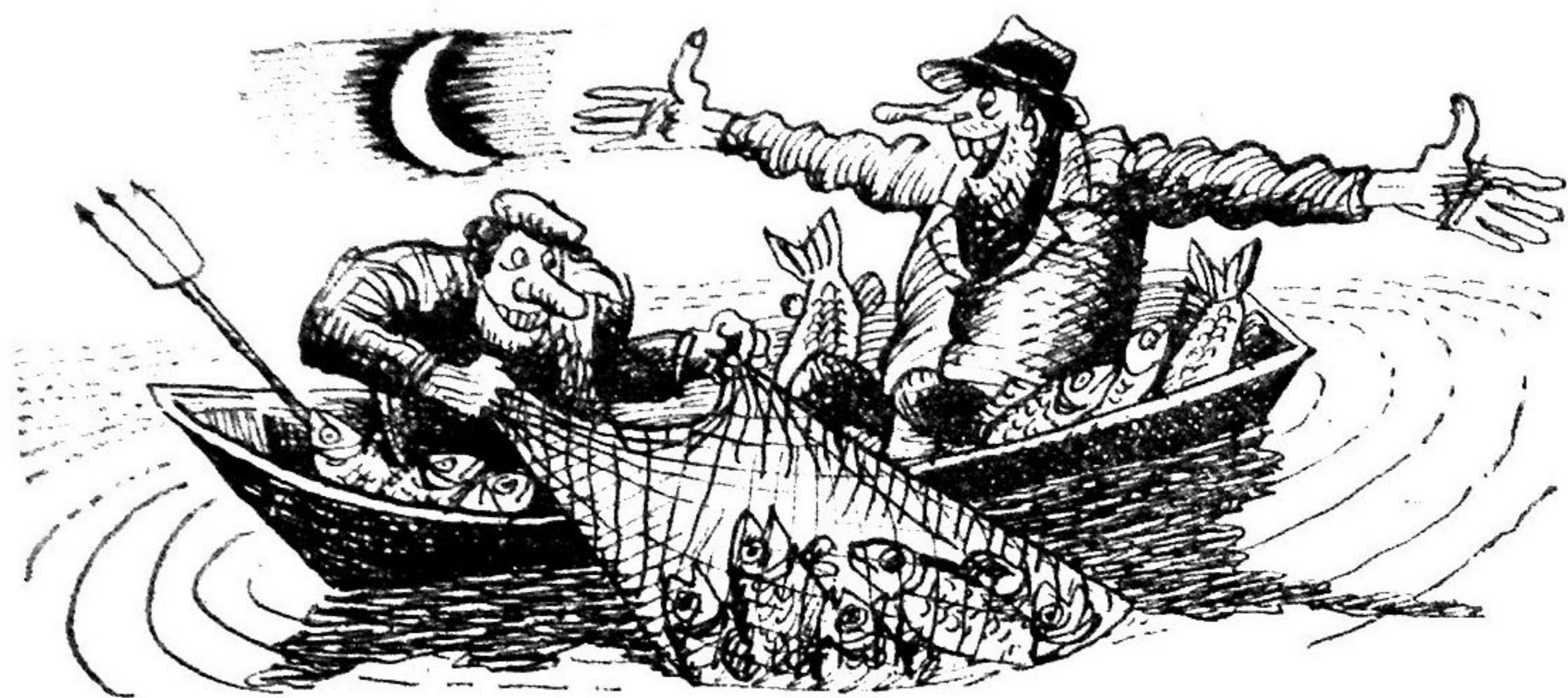
Надійний сторож.

— А якщо ви
полежите ще зо
два тижні, то наш
завод і кварталъ-
ний план виконає.

— Вибачте, шановні ревізори: сьогодні у нас
в їдальні рибний день...

— Віриш, учора мене спіймав ось такий рибінспектор!

— Я теж починав козлом відпущення.

Малюнок-байка про Зайчика-побігайчика.

Без слів.

— Он, бачиш, у кутку? Білі чорти вовтузяться!
 — Та ні, чорні вони!
 — Пийте, хлопці, пийте! В мене все для вас є: і білі чорти, і чорні...

Брав, брав, аж поки не назбирав на однокімнатну ізолювану...

— Це з ним кожного разу таке коїться, як почує про наступну ревізію.

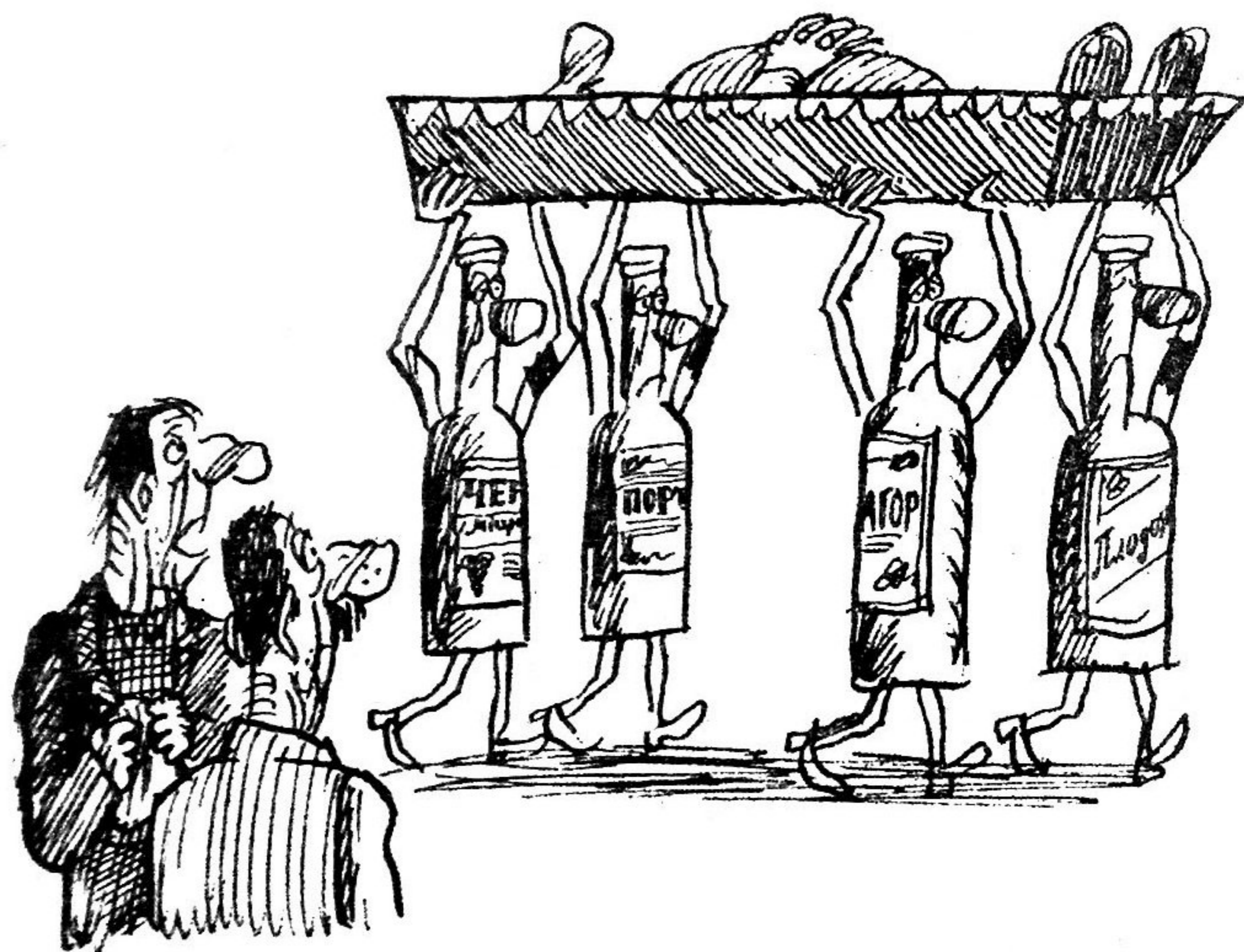
Без слів.

— Ні! Я краще пішки на елеватор піду.

— Діду! Пора плати-
ти за електрику.

— Він заповів, щоб поховали його вірні друзі.

— Поглянь, а Хом'яченко знову в роті літр спирту
винісі!

— Якщо й далі ти так погано пилятимеш, так і знай, сину, більше до пилки я тебе й близько не допущу!

— Варіть, мамо, більший горщик борщу, бо я оженився!

— Бачу, в твоїй машині талісмана немає. Візьми мій, дарую. Все одно машину свою я розбив, а талісман лишився.

— Поглянь, які дебели штани в Семена. Ану, ходімо й собі такі купимо, поки не розібрали.

— Куди ж ти побіг?
— Та, в нашій криниці вода далеко, а в сусідів — близько.

НЕВИПРАВНИЙ

— Хлопці, я зараз вийду!

— Ой, лишенько! Знову радикуліт схопив!

— Коли я був молодим, то теж бідовим був, як оцей чорнявий.

— Чого Петро залишився?
— Жінка йому сказала, щоб без дичини додому не приходив.

— Гм... Чого ж це він не працює?
— Не знаю, голубе. Ще звечора, як електрики не стало, воно й не показує.

— Ходімо на полювання. Знаю одне місце, де зайців — стволем не повернеш.
— Е-е-е... Там дорого.